

Сега всѣки отъ тѣхъ проучваше противника си, за да може сигурно да забие меча си въ тѣлото му. Тѣ бѣха готови за бой, развълнувани отъ една мисль: да победятъ или да умратъ.

Засвириха фанфари, задумкаха тжпани, и дветѣ войски раздрѣнкаха оржжията си съ победни викове. Когато тѣ замлъкнаха, предъ римскитѣ легиони излѣзе самъ императорътъ Тулъ Хостилий, яхналъ снѣжнобѣлъ жребецъ, вдигна позлатения си мечъ и приветствува своитѣ избрани бойци:

— Покрийте съ слава оржжието на Римъ, братя Хорации! Нашиятъ богъ Марсъ ще подкрепя дѣсницитѣ ви да сразите врага.

Безбройни бѣха легионитѣ отъ Алба. И тѣ отъ своя страна размахаха победно оржжията си и съ бойни викове насърдчаваха Куриациитѣ. Когато бойното поле утихна, остъръ звукъ на гонгъ проеча надъ гжститѣ редици.

Това бѣше знакъ за почване на борбата.

Мечоветѣ на противницитѣ блеснаха като сребърни ивици на утринното слънце. Като диви звѣрове, настървени за плячка, се нахвърлиха бойцитѣ. Ударитѣ на остритѣ желѣза зазвѣнтѣха по металнитѣ щитове. Едритѣ тѣла се впиха едно въ друго. Земята потрепера подъ тежкитѣ имъ стѣпки. Тревата клюмна, като че ли слана я бѣ попарила. . .

Дветѣ войски следѣха съ настрѣхнали коси тоя двубой. Сега се решаваше сѣдбата на тѣхнитѣ народи. Кой ще победи? Римъ или Алба? Хиляди вратове се протѣгаха, мускулитѣ по лицата трептѣха, и бойцитѣ стискаха до болка оржжието си. Изведнѣжъ единъ отъ Куриациитѣ се залюлѣ, изтърва меча си и се похлупи на земята. Бѣсни викове на римската войска изпълниха въздуха. Размахваха се хиляди мечове, свѣткаха на слънцето безбройни щитове и като живи вълни се раздвижи войската на Римъ. Но ранениятъ скокна,